

være. Og jeg troer heller ikke, at det paa nogen Maade er rigtigt; thi det er netop derved, at man kommer til at omhugge det Træ, som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavn's 5te Valgfreds (David) omtalte; thi man forhindrer dem, som ikke hengive sig til Vellesnet, men som ere slittige og sparsommelige, i at opspare større Capitaler, hvis For skjellen overhovedet har Noget at betyde. Dette Mere, Udbyttet af Arbeidskraften, vilde ogsaa, ved at blive beskattet progressivt, komme til at blive beskattet flere Gange end tilbørligt, thi, forudsatte vi, at en Mand erhverver mere, end han forbruger, og han gjør en rigtig Anvendelse deraf ved at forøge sine Eiendomme, saa vilde derved hans Eiendomme næste Aar give en større Indtægt, og saa komme vi atter til at beskaffe dette Udbytte gennem dens forøgede Rente. Overhovedet ligger den urigtige Betragtningssmaade af den progressive Beskatning af Indtægt deri, at disse Indtægter ikke maae betragtes som Arbeidskræfter, som give et vist Udbytte, førend de ere blevne lagte til Capitalen — da først er det Tiden til at ramme dem.

Den ærede Rigsdagsmand for Holbø Amt's 2den Valgfreds (Tscherning) har idag ogsaa gjort nogle andre Bemærkninger, som jeg skal tillade mig at drøfte. Han siger nemlig, at vi skulle dele mellem Misundelse og Gjerrighed. Det er ikke nogen misundelsesværdig Lod at skulle dele mellem to saa flette Vidensfaber (Latter!); men jeg troer heller ikke, det er Formaalet. Jeg troer ikke, det vil være muligt paa nogen Maade at indrette en Beskatning saaledes, at jo den, som er tilbøielig til Misundelse, ogsaa fatter Misundelse, at jo den, som er tilbøielig til Gjerrighed, ærgres sig over at maatte bære sin Andeel. Den ærede Rigsdagsmand hente de et Beviis for, at Staten skulde være progressiv, derfra, at f. Ex. Toldlovgivningen var indrettet paa at beskaffe den Rige stærkere end den fattige, idet Told-

lovgivningen satte Sætserne paa de Artikler, som maae henføres til Livets Fornødenheder, lavt, og derimod de andre, som henhørte til Luxus, høit. Ja, det kommer ganske vist af den meget simple Sag, at man ved Toldlovgivningen ikke kan beskaffe Consumenterne proportionalt paa anden Maade; thi, naar vi vilde holde os til det anførte Exempel, saa kan det dog ikke antages, at den, som har store Indtægter, spiser mere Salt end den, som har mindre, og man kan altsaa ikke komme til at ramme den, som har store Indtægter, proportionalt igiennem Beskatningen af Salt, men derfor søger man at ramme ham paa ganske andre Maader og rammer ham ogsaa ved Beskatningen af andre Gjenstande, saasom Vin. Og deri ligger det Billige og Retfærdige i den forhøiede Skat, som man paalægger ad indirecte Veie, at den er frivillig. Den kan man unddrage sig, naar man vil, men det er ingenlunde Tilfældet med en Formues- og Indkomstskat, som Enhver skal betale. — Jeg kan heller ikke være enig med den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amt's 4de Valgfreds (Monrad) i den Paaastand, at, fordi vi nu have en Krigsskat, som er progressiv, saa skulde vi ogsaa have en progressiv Indkomstskat. (Monrad: Det sagde jeg ikke!). Jeg har opfattet den ærede Rigsdagsmand saaledes, at, naar vi nu havde en progressiv Krigsskat forelagt, maatte vi ogsaa tænke paa, at lade Indkomstskatten, der forelægges paa samme Tid, være stemmende dermed.

Rettelse.

Nr. 74, Sp. 1171, Linie 2 f. o. efter „hvad vi have oplevet“ er ubeladt „at Capitalerne trække sig tilbage, ikke blot, naar vi lægge en ydbsom Haand paa dem, men ogsaa naar leslindig Tale truer dem“.